

טיח הגבס מסופק לאתר בשקים של 25 ק"ג או בצובר (אל סילו המוצב באתר). השקים או הצובר מוזנים אל מכונת טיח כדוגמת G 4, הטייח נדרש לכוון את המים בהתאם לסמיכות הרצויה ובעזרת אקדח התזה מתיז את טיח הגבס על התשתית השונה.

לאחר מספר דקות מיישרים את השכבה המותזת בעזרת סרגל h וכעבור כ-75 דקות מתחילים לבצע את החלקה. **הטיח כמעט יבש כעבור 3 שעות, אז מעבירים ספוג רטוב על פני השטח ומחליקים. טיח הגבס מתאים רק לפנים הבניין.**

יתרונותיו של טיח הגבס הם: פני שטח ברמת גמר (החלקה) גבוהים ביותר, לא נדרש לבצע אשפורה, ללא סדיקה שקיעה או התכווצות, הטיח מיושם בשכבה אחת בעובי שבין 5 ל-50 מ"מ, כושר הכיסוי גבוה - כ-8 ק"ג ל-1 מ"ר בעובי של 1 ס"מ, זמן הייבוש קצר, השיטה נקייה, הפחת נמוך, נוח לטייח הודות למשקל מרחבי נמוך, בריאות למשתמש ולדייר ועוד.

כיום מוצעים טיחי גבס שונים המתאימים לייעודים שונים כמו: MP10-טיח גבס המיועד למרחבים מוגנים בהתאם לת"י 5075,

MP55-טיח גבס המיועד לאזורים בהם האוויר מוגבל כמו חניונים, מרתפים, מחסנים וחדרי מדרגות.

MP75L-טיח הגבס הנפוץ בישראל המתאים לכל סוגי התשתית,

GOLDBAND-טיח גבס המיועד להכנה וליישום ידני, המותאם לקבלי שיפוצים המבצעים עבודות טיח קטנות, יחסית.

בתמונות: יישום טיח גבס. באדיבות חברת אורבונד

שוב לדרוש טיח בעל תו ירוק למוצר, במיוחד בפרויקטים ירוקים בהם יש דרישה לחומרים עם תו ירוק.

כיום, נרשמת העדפה ברורה לטיח הגבס על פני הטיח הצמנטי מהסיבות הבאות: כושר כיסוי הגבוה פי שניים (1 ק"ג של טיח גבס שווה ערך בכיסוי ל כ-2 ק"ג טיח צמנטי), לא נדרשת אשפורה, הטיח מיושם בשכבה אחת בעובי בין 5 ל-50 מ"מ, פחת מינימאלי וסביבת עבודה נקייה. כמוכן שהטייח מבצע עבודה קלה יותר ונוחה (בסוף היום הוא מרים בסרגל הטייחים הרבה פחות משקל).

טיח הגבס עשוי בעיקרו מגבס (שהוא מינרל הנוצר בטבע), אשר נטחן ונשרף במפעל בטמפי' נמוכה של כ-160 מעלות וכך נוצר חומר המליטה אותו נהוג לכנות גבס.

האבולוציה של הטייח

על ההבדלים בין טיח צמנט לטיח גבס, והשלבים ביישום של טיח הגבס המתקדם יותר

« מאת יצחק שייר, מהנדס חברת אורבונד »

ודרכו מתיזים את הטיח על גבי התשתיות השונות.

בשיטה זו, בטיח צמנטי (הצמנט הוא חומר המליטה) נדרש לבצע שתי שכבות לפחות, כלומר, הרבצה ומילוי, כאשר השכבה השנייה צריכה להיות מיושמת ביום למחרת. בשיטה זו נדרש לבצע אשפורה (הרטבת פני השטח).

טיח צמנטי מתאים ליישום בפנים המבנה ובחוף המבנה (כאשר מיישמים מחוץ למבנה נדרשת שכבה נוספת).

בישראל, לפני כ-20 שנה, החל השימוש בטיח גבס שהוא טיח על בסיס גבס בתוספת גיר ומוספים שונים. קפיצת המדרגה בשימוש בטיח הגבס בישראל ארעה ב-2008, אז החלה אורבונד לייצר טיח גבס, לו הוספו תוספות מיוחדות כגון פרלית. הטיח הפך קל יותר לטייחים ונוח הרבה יותר לשימוש מטיח צמנטי.

בנוסף, שיטה זו הצריכה כח אדם רב בכדי לייצר את הטיח בקומות ו"להוביל" אותו לאזור בו יישמו טיח. הלכלוך היה רב והפחת גדול מאוד.

אבל אז, בישראל כמו בשאר העולם, החלו לייצר טיח צמנטי במפעלים אשר הובא לאתר בשקים והצריך רק את הוספת המים באתר.

השקים הוכנסו לערבול ("טפלה") ובתוספת מים נוצר הטיח אותו שפכו לדליים, אותם "הובילו" לאזור בו יישמו טיח.

מאוחר יותר, החל השימוש במכונות טיח אליהן הוכנס טיח מוכן בשקים ומים. במכונת הטיח יש מיקסר קטן בצורת בורג המכונה סטטור ורוטור בו מתערבבים המים והאבקה.

הערבוב הינו קצר והמשכי כך שתערובת הטיח מוזרמת לצינור

טיח הינו כיסוי חיצוני או פנימי של תשתיות שונות כגון: בטון, בלוקי בטון, בלוק תאי מאושפר באוטוקלב ועוד.

הטיח הוא תערובת של חומרי מליטה (צמנט וסיד או גבס) עם אגרגט דק כגון חול ותוספות שונות עם מים אשר מוספים באתר לפני שימוש.

לפני אלפי שנים במצרים וברומי העתיקה החלו לערבב אבקות שונות המורכבות מסיד וגבס עם מים, איתן כיסו קירות ותקרות של מבנים לשיפור המראה, איטום ובידוד.

עד לפני כ-25 שנה, בישראל ערבבו באתרים צמנט עם חול ומים באמבטיות בעזרת טוריה ויישמו טיח על גבי קירות ותקרות.

חסרונה של שיטה זו טמון בחוסר היכולת לבקר את איכות הטיח שינוצר" באתר, כלומר יחס החומרים.